

תפסתי משלט עצום על המרפסת של בית-קרובי משם יכולתי לראות את כל המצעד מבלי להזיע ולהידחק. הגייסות המשוריינים שדהרו ברחובות, תוך רעש נורא, נתנו לי להרגיש את מלוא הכוח של מדינתנו הקטנה. אילו היו לנו הטנקים האלה אז, היתה מפת-ישראל נראית אחרת לגמרי והכרוניקה העתונאית בודאי לא היתה מלאה יום-יום ידיעות מרעישות על מסתננים ורציחות.

החגים הוא, לדעתי, חג העצמאות. אני אוהב כי באותו יום שמחים כולנו בלב שלם. והרי מעטים ימים בשנה כשיש הזדמנות להיות שמחים באמת.

חזוג הצעיר, אשר הלך לפנינו הזכיר לי ולאשתי איך סיילנו ביום העצמאות השני, זמן קצר לאחר שיצאתי מבית-החולים.

אחות מה אני עושה כאן. היא סיפרה לי שנפעצתי קשה. אחר כך בא רופא ואמר לי כי באותו לילה קסעו לי רגל. הוא לא סיפר לי כי קסעו לי את שתי הרגליים. היה לי מה. לא רציתי לקבל אוכל, עד שהביאו אלי נכה אחר, קסוע-רגליים, אשר הלך על פרוטזות, כך שאי אפשר היה להר גיש בשום דבר. רק אז הרגשתי רצון חזק לחיות, לנוע, לכבוש את החיים בכל מחיר.

העם לא שכח

יום אחד באו לבית-החולים כמה קצינים גבוהים. הם שאלו אותי אם אני הוא אני, אמרו לי כי אני עומד לקבל את אות הגבורה. ובאמת, ביום-העצמאות הראשון, הביאו אותי ועוד שבעה בחורים אל במת הנשיא, ויעקוב דורי ענן לי את האות הזה. חזרתי לבית-החולים מאושר : הרגשתי שהעם לא שכח אותי.

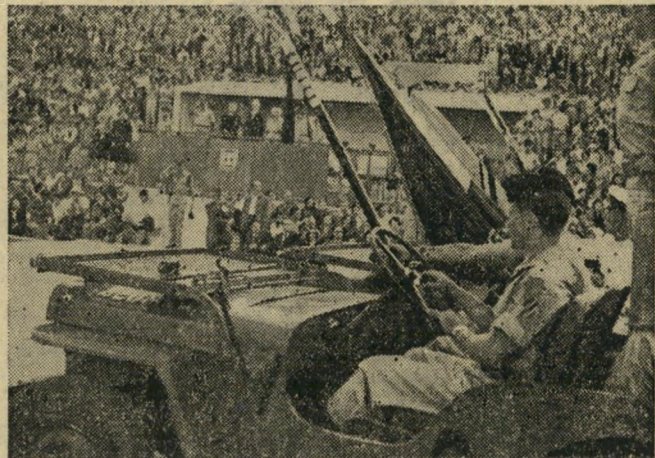
כעבור שבועיים נמשתי עם לוטי. היא עבדה כאחות בבית-החולים, בו שכנתי (דגיאני), אבל לא ראיתי אותה אף פעם. סימך-טוב עזב את בית-החולים, השתקם בנגריה, עזב גם אותה, השתקם במונית, קיבל שיכון ברמת-החייל. שם נולדה בתו הבכירה, רבקה-לה.

לפני כשנה יצא סימך-טוב עם שאר גיבורי ישראל לטכס חנוכה האגדסה לזכר הצנחן פרץ גולדשטיין, שהוקמה בקיבוץ מעגן. הוא ניצל רק בנס מקצת המוות של המטוס הנופל (העולם הזח 876). בשוברו הביתה חיכתה לו הפתעה: אשתו נלקחה לבית החולים לילודת. הוא מיהר לבית החולים, נתבשר כי נולד לו בן, קרא לילד בשם מעגן. הגיה-עצמאות אוהב לי יותר מכל התגים הישראליים האחרים, אמר סימך-טוב בשבתו ליד הגה-מכוניתו, בורכו לתל-אביב. לידו יושבות לוטי ורבקה-לה (4). הילדה מסתכלת בהמוני הילדים והמבוגרים, הרוקים ברחו-בות-העיר.

סימך-טוב גנה עוצר את מכוניתו, יוצא מתוכה ונבלע בתוך ההמון. הוא נראה כאחד מרבבות החוגגים. ההבדל היחיד, הבלתי מורגש כמעט: אות-ארגמן הקטן, הצמוד

בן-גוריון היה מצויין, לדעתי, אף על פי שאינני שייך לשום מפלגה. אני אוהב לשמוע אנשים מדברים דוגרי, ישר לעניין, בלי כל כרכור-לשון מיותרים.

המפקדה של יחידתי, שעברה במצעד, עוררה בי שפע של זכרונות. בדרך כלל כל חייל הוא פאטריוט של יחידתו, ואני אינני שונה מכולם. מאד הייתי רוצה להיות שוב בין החברה, לצעוד עמהם ולהרגיש בבטחון כמוהם.

זוהי אני (בחולצה הלבנה). משמאלי יושבת אשתי, לוטי, עם רבקה-לה על ברכיה. המפגן היה כביר. כדאי

התותח הממונע הצרפתי היה עצום. כל שנה אנתנו זוכים לראות משהו חדש. מתי כבר נקבל פצצה אטומית? הכוונה לפצצה אטומית